Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН РЕКТОРАТУ, ПАРТКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, МІСЦЕВКОМУ ТА ПРОФКОМУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ІМЕНІ О. М. ГОРЬКОГО.

№ 33 (501) | Середа, 21 жовтня 1970 року. | Ціна 1 коп. Рік видання 15-й.

ЗІЗДОВІ XXIV НАЗУСТРІЧ

НОВІ ОБРІЇ НОВОЇ КАФЕДРИ

Відкриття нової кафедри — завжди велика подія для інституту. Кафедра теорії та історії музики, 29-та кафедра нашого інституту, — розпочала свою роботу 1-го вересня цього року в період підготовки до наступного з'їзду КПРС. Це й визначало в повній мірі наші плани і нашу діяльність в даний період.

Новостворена кафедра серед педагогічних інститутів республіки — одна з перших. Її головним завданням є налагодження і вдосконалення викладання циклу історико-теоретичних дисциплін на високому професійно-науковому рівні.

З метою успішної роботи кафедра затвердила конкретний план на наступний рік. Для поглиблення змісту навчального процесу передбачається широке використання різноманітних технічних засобів, а саме: звукообладнання великих аудиторій для ілюстрації музики під час лекцій історико-теоретичного циклу; демонстрація уривків з учбових фільмів; прослухування музики з використанням системи навушників, за допомогою яких одночасно працюватимуть до 20 студентів. Викладачі кафедри разом з деканатом готують обладнання студії для запису курсових хорів, оркестрів та окремих виконавців.

Кафедра теорії та історії музики накреслила також ряд заходів з питань організації науково-дослідної роботи, як наприклад: вивчення стану голосового апарату та дослідження природи обертонової будови музичного звуку, визначення чистоти інтонування і частотної характеристики тембрів та ін. Для цього має бути використана відповідна радіо-технічна апаратура: електронно-програмуюча машина, аудіограф, стробоскоп, імпульний стимулятор, осцилограф, епідіоскоп та ін.

Викладачі кафедри теорії та історії музики взялись до здійснення ще однієї кропіткої та важливої справи. Абітурієнти Київської області, що вступають на музично-педагогічний факультет нашого інституту, не завжди мають достатні знання з музично-теоретичних дисциплін. Зважаючи на це, наша кафедра організувала в кількох школах області лекції та семінари з питань історії та теорії музики, що допоможе майбутнім абітурієнтам краще підготуватись до вступних іспитів у наступному шкільному році.

Крім роботи за учбовим планом, із студентами ведеться позалекційна індивідуальна робота: під керівництвом досвідчених викладачів молоді науковці виступають з доповідями на засіданнях Наукового студентського товариства, Гуртка сучасної музики, які працюють при кафедрі.

Велику шефську роботу проводять працівники кафедри на громадських засадах. Протягом року за спеціальним планом Обласного інституту вдосконалення кваліфікації вчителів викладачі разом із своїми студентами виступатимуть з змістовними лекціями-концертами в школах і педучилищах Київської області, постійно керують роботою музичного лекторію в Київській експериментальній середній школі № 153.

З метою вивчення передового педагогічного досвіду та його подальшого використання в нашому інституті працівники кафедри теорії та історії музики вивчатимуть роботу аналогічних кафедр Московських педагогічних інститутів імені В. І. Леніна та імені Гнесіних, Тбіліського університету.

Нова кафедра почала свою роботу в передз'їздівському році, і в свої плани включила підвищені соціалістичні зобов'язання на честь славного свята — домогтися в 1970/71 навчальному році якісного поліпшення успішності студентів з музично-теоретичного циклу; підготувати студентські доповіді на теми: «Образ В. І. Леніна в піснях для дітей українських радянських композиторів», «Радянський народ — будівник комуністичного суспільства»; оформити стенд-виставку «Керівна роль комуністичної партії в розвитку української радянської музики» та ін.

Отже, визначені завдання, накреслені плани та нові творчі рубежі. З справжнім запалом взялися за роботу працівники кафедри. Вони не пошкодують сил і енергії для того, щоб взяті зобов'язання виконати з честю.

О. НЕЗОВИБАТЬКО,
завідуючий кафедрою теорії та історії музики, заслужений артист УРСР, доцент.

Наш офіційний відділ

У ПАРТКОМІ

I

Партком інституту обговорив питання про стан роботи гуртожитку фізико-математичного факультету, та про роботу з студентами філологами, які проживають на кутках. Доповідали В. Харчук, член парткому, та заступник секретаря партбюро філологічного факультету М. Плющ. Питання важливі, і в їх обговоренні виступили М. Д. Ярмаченко, Г. В. Січкар, В. Ю. Ніколаєнко, О. І. Бугайов та інші.

Встановлено, що певна робота у гуртожитку ведеться, але ні планів роботи, ні належного порядку в гуртожитку № 1 поки що немає. Проведено лише один вечір «Осінній бал», але й він не зовсім вдався: було запрошено надто багато людей, естетичний рівень був невисокий. Так само бажає кращого і робота на кутках з студентами філологічного факультету. Мало знати хто і скільки живе на кутках, — важливо проводити там дієві виховні заходи. Партійний комітет вказав, що партбюро обох факультетів повинні зробити все необхідне, щоб найближчим часом можна було звітувати про конкретні досягнення на цій ділянці роботи.

II

Наближається свято Жовтня. В цьому році колектив інституту разом з тим відзначатиме й іншу дату — 50-річчя нашого вузу. Про завдання, які стоять перед комуністами у зв'язку з цим, говорив ректор інституту О. К. Романовський.

Підготовка до свят зараз розпочалася. Будинок інституту буде відповідно оформлено, завершується ремонт приміщення головного корпусу, готується цікава програма святкувань, які планується провести 5 листопада у Жовтневому палаці культутури. Особливу увагу партійні і профспілкові організації факультетів повинні звернути на оформлення святкових колон: виготовити нові повтори, потурбуватись про квіти; одним словом, внести у цю справу щось своє — тут широке поле для творчості та ініціативи.

Звичайно, певні труднощі у передсвятковий період відчуваються, але спільними зусиллями господарників та при допомозі студентів багато «вузьких місць» уже ліквідовано.

Напередодні свята зусилля колективу інституту повинні бути спрямовані на підвищення рівня навчально-виховного процесу. Це стосується проведення практичних і семінарських занять, відвідування, консультаційної роботи. Навчанням, відмінною поведінкою, активною участю в громадській роботі, — ось чим насамперед повинна звітувати молодь інституту 53-м роковинам Великого Жовтня.

О. ПЕТРЕНКО.

У СТУДЕНТСЬКІЙ ПРОФСПІЛЦІ

16-го жовтня в актовому залі інституту зібралися 527 делегатів — тут проходила звітно-виборна конференція профспілки студентів.

Профком інституту звітував про свою роботу протягом 1969-70 навчального року. Було обрано новий склад профкому та ревізійної комісії.

Широкий діапазон питань, які порушили студенти і викладачі в обговоренні звітної доповіді. Це питання дальшого підвищення успішності, спортивна робота, побут, дозвілля.

— Профспілка існує не тільки для того, щоб збирати внески і надавати матеріальну допомогу студентам, — говорить у своєму виступі голова профбюро філологічного факультету Микола Кириленко. — Наша робота повинна бути багатогранною і змістовною, сягати всіх глибин студентського життя.

На конференції виступили член обкому профспілки М. П. Шевченко, ректор інституту О. К. Романовський та інші викладачі і гості. Конференція пройшла під гаслом гідної зустрічі березневого XXIV з'їзду КПРС та відзначення 50-річчя нашого інституту.

В. ГОРБАЧ.

ДЕВІЗ — ГОРІННЯ

Завітаймо в цю групу

Четверту осінь починають разом студенти 42-ої групи українського відділу філологічного факультету. І хоч цього року педагогічна практика «розкидала» всіх по школах області, віддаль — не перешкода для дружби. Бо спільний знаменник цієї дружби — корисні справи.

Комсомольці і під час практики не відчахнулись від громадського життя факультету, інституту, як це буває іноді. Про це свідчить хоча б той факт, що група одна з перших в інституті передплатила газети та журнали. У цьому заслуга комсорга групи Миколи Часника, старости Володимира Присяжнюка.

Роботи зараз багато у кожного, всі зайняті. Адже практика — один з найважливіших моментів нашого навчання. Та які б не були заклопотані і завантажені роботою четвертокурсники, все ж вони знаходять час для того, щоб зібратись всім разом, обговорити цікаву статтю, чи подивитись разом фільм. Було так і цього разу.

У суботу всі з'їхались до гуртожитку. Розповідали про практику, про свої успіхи і невдачі, ділилися думками щодо майбутнього. І Володя Присяжнюк запропонував:

— Майже всі ми на практиці в селах. Знаєте, на нас дивляться, як на людей, що несуть щось нове. Адже ми з Києва, майбутні учителі! У хліборобів незабаром свято — День працівника сільського господарства. То ж давайте їх поздоровимо. І знаєте чим? Підготуємо концерт.

— Добре було б, — підтримали товариші.

Сказано — зроблено. Після суперечок «як», «що», «де» склали програми. Всі бажали виступити перед трудящими полів. Місцем концерту обрали село Мотижин, Макарівського району.

З хвилюванням під'їжджали ми до Мотижина. Страшнувато було: а раптом ніхто не прийде. Проте хвилювались даремно. О 20-ій годині вечора до клубу набилось стільки народу, що стояли навіть у вестибюлі.

Тепло прийняли колгоспники виступи Віктора Олисенка, який виступив з читанням гуморесок, бурхливими оплесками дякували присутні Людмилі Лелюшкіній за виконання українських народних пісень, тріо дівчат у складі Л. Лелюшкіної, Н. Войтушенко, Л. Олійник. Замріяно слухали трударі чарівну пісню сопілки у виконанні Віктора Терещенка. Концерт затягнувся допізна. Хлібороби були вдячні студентам за приємний відпочинок, запрошували приїздити ще.

До цього переліку тих корисних справ, які записали на свій рахунок студенти групи останнім часом, залишається лише додати, що всі у групі добре вчаться. Так 11 студентів мають лише відмінні оцінки, немає у нас кожного трієчника. Комсомольці готуються гідно зустріти XXIV з'їзд партії, скрізь і всюди бути першими. У навчанні й відпочинку наш девіз — комсомольське горіння.

Надія РАГОЗІНА,
студентка філологічного факультету.

Леся Чупринка, з якою вас знайомить цей знімок, вчиться у 42-ій групі українського відділу — групі кращій на філологічному факультеті, одній із кращих в інституті. Успішне навчання дівчина поєднує з активною роботою в студентських наукових гуртках, у самодіяльності.

Фото В. Тимошенка.

Вісті з педпрактики

АДРЕСА-ФУРСИ

Група студентів випускного V курсу фізико-математичного факультету проходить педагогічну практику у середній школі села Фурси — найбільшій і чи не найкращій із сільських шкіл на Білоцерківщині.

Колектив школи прийняв до себе студентів як повноправних членів. І це не дивно. Адже і викладачі — Л. Г. Руденко, Т. Ф. Чуприна, А. І. Шенгур, і директор школи В. А. Семененко — випускники фізико-математичного факультету. Адміністрація школи потурбувалася і про побутові умови практикантів. Всі вони живуть у шкільному гуртожитку.

Практика завершується. Студенти відвідують уроки учителів, допомагають класним керівникам у виховній роботі з учнями, вже пробували свої сили у ролі викладачів.

Наш кор.

ПО СЛІДАХ СТАРОДАВНІХ КУЛЬТУР

ЗНАХІДКИ ІСТОРИКІВ

Хоч «історія і не повторюється», але ніщо в історії не зникає і не пропадає безслідно. У цьому змогли переконатися наші початківці-історики, студенти на той час I курсу, що влітку 1970 р. проходили польову археологічну практику. Про це вони і розказують сьогодні на сторінках нашої газети. Розказують відверто про труднощі і про радість відкриття, розказують з гордістю за своїх товаришів, що зуміли подолати труднощі, не розгубивши при цьому ні бадьорості, ні завзяття, ні гумору. Як керівник практики я хочу сказати, що це був дружній, працездатний колектив. Я кажу — колектив, хоч на час практики студенти курсу роз'їхалися у різні куточки України, від Чернігівщини до Чорного моря і Дунаю. Це були окремі групи, які зберігали традиції, вироблені в єдиному і згуртованому колективі першокурсників. Нижче йде розповідь про роботу і життя нашого основного загону, що працював у Подніпров'ї, на Київщині, досліджуючи пам'ятки ранньослов'янської доби, виконуючи тим самим наукове завдання щодо розширення джерелознавчої бази історичної науки. Змісту цієї роботи повністю відповідає і назва, під якою вів свою роботу цей колектив — Ранньослов'янський археологічний загін КДПІ ім. О. М. Горького (РАЗ—70).

Н. КРАВЧЕНКО,
керівник археологічної практики, кандидат історичних наук.

* * *

Відверто кажучи, до того, як ми стали студентами першого курсу історичного факультету, мало хто з нас мав чітке уявлення про археологію. Дехто вважав, що археологи шукають старі дивовижні предмети. Інші уявляли собі археологію, як щось пов'язане з розкопками... курганів з золотом. Хоч ми всі, вступаючи на історичний факультет, віддано любили історію, але якось ніколи серйозно не замислювалися, звідки черпають автори підручників та історичних книжок свої знання історичних фактів, як створюється історична наука.

Теоретичні знання ми одержали на лекціях. І спочатку навіть не сподівалися, що невдовзі не тільки побачимо на практиці весь процес розшуків і одержання речових історичних джерел, але й самі станемо активними розвідниками минулого, що нам пощастить не тільки брати участь у розкопках, але й відкрити нові археологічні пам'ятки, в тому числі і такі, що викликають особливий інтерес у вчених — пам'ятки, що належать давнім східнослов'янським племенам III—VIIстоліть.

Це була захоплююча, хоч і не дуже легка подорож у минуле. Як вона розпочалася, що ми зустріли на цьому шляху, як витримали цей іспит — розповімо далі.

* * *

Для нас, істориків першого курсу, весняна сесія не закінчувалася в аудиторіях інституту. До кінця семестру ми ще мали пройти польову практику з археології. Роз'їхалися в різні куточки України, брали участь в багатьох експедиціях Інституту археології Академії наук УРСР. Але, нам студентам, особливо радісно було усвідомлювати, що буде вести свою роботу і окремий археологічний загін КДПІ. Ранньослов'янський археологічний загін КДПІ імені О. Горького — так вирішено було назвати нашу експедицію, з огляду на цілі і завдання, що стояли перед нами. Розпочали роботи в середині червня. Нас було більше 30-ти.

Місцем проведення робіт було село Дерев'яне Обухівського району, що у 5-ти кілометрах від Дніпра. Це мальовничий куточок нашої землі, який ще й досі зберігає віковічний малюнок ландшафту, хоч зовсім поряд вже димлять труби Трипільської ДРЕС! Ще весною, коли на полях тільки-но була проведена оранка, наші загони розвідників побували в цьому районі разом з Надією Михайлівною Кравченко, нашим викладачем археології. Тоді були обстежені поселення і могильник III—IV століття нашої ери (так звана черняхівська культура) і відкрите нове поселення, до цього ще не відоме в науці. Дата його тоді не була встановлена точно за браком матеріалу. Тепер ми мали дослідити ці пам'ятки.

Розпочалися трудові будні. Важка фізична праця і пошук йшли пліч-о-пліч. Перші дні були найважчі. Але всі ми пам'ятали: труднощі існують для того, щоб їх долати.

І ось нарешті перші відкриття як винагорода за всі зусилля. На стародавньому могильнику були відкриті поховання, що відносяться до III—IV ст. н. е. Обережно розчищаємо знахідки: керамічний кубок з темної лискованої глини, бронзові защіпки, фібули, намистини. Обережно! Всі речі повинні залишатись на місці перш, ніж ми візьмемо їх із землі разом з антропологічним матеріалом. Все це повинно бути зафіксовано на фото і кіноплівці, кресленниках. Цю роботу виконуємо ми самі: напоготові з планшетом і метром стоїть Наташа Кошарна. Люба Клепіковська і Михайло Раштанов вже націліли свої кінокамери. Хвилюються, чи вийде все гаразд.

Після знахідки ми вже більш впевнено йдемо на розшуки «свідків» далекого минулого. Вивчаємо кожну, на перший погляд незначну, прикмету, не залишаємо поза увагою жодного фрагменту кераміки. Водночас з розкопками ведуться й інші роботи. Василь Харчук з своєю групою проводить опит населення. Роз'яснює те, що ми робимо, намагається одержати цікаву для нас інформацію про давнину. На розшуки слов'янського поселення вирушає ще один загін у складі 5—6 розвідників. Якщо перший день вони уважно придивлялися до місцевості і вивчали підйомний матеріал, то вже на другий день загін повернувся із «здобиччю». Натрапили на залишки глинобитного житла. Щурф, що було закладено в цьому місці дозволив одержати дуже цікавий керамічний комплекс знахідок. Ці знахідки дозволили датувати поселення у межах III—IV—VII століть нашої ери.

Із лекцій археології ми вже довідалися, що в науці ще й досі не вирішене остаточно питання про походження і ранню історію східних слов'ян. Деякі дослідники намагаються пов'язати з слов'янськими племенами III—IV пам'ятки черняхівської культури. Але останнім часом відкрита нова група пам'яток, що більш достовірно пов'язується із стародавніми слов'янами. Відкриття слов'янського поселення є певним внеском у вивчення цієї проблеми. Отже, наша перша зустріч з археологією пройшла для нас з очевидною користю. Тепер ми не тільки на практиці засвоїли деякі історичні факти, але й добре знаємо, як добуваються історичні джерела.

День за днем проходив у напруженій роботі. І ось минули наші три археологічні тижні. В майбутньому нам ще треба буде опрацювати матеріал, завершити роботу над любительським фільмом, підготуватися до звітної конференції. Але вже наприкінці експедиції кожен із нас усвідомлював, що робота на практиці була не лише серйозним випробуванням наших творчих можливостей, ініціативи, працездатності, але й закріпила наші знання з археології, збагатила практичними уміннями і навичками дослідження, збирання і опрацювання матеріалу. Ці навички повинен брати з собою у самостійну путь кожен історик.

О. ВОВК,
В. ДАНИЛЕНКО,
студенти II курсу історичного факультету.

ЦІКАВЕ ПРО СТУДЕНТІВ

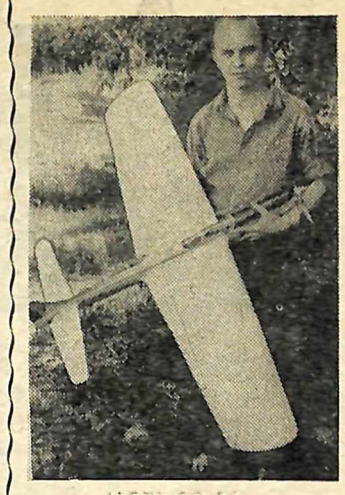

Ще в шкільні роки студент дефектологічного факультету Микола Тимошенко почав відвідувати аероклуб ДТСААФ: його захопив авіамоделізм. Юнак неодноразово виступав на республіканських і всесоюзних змаганнях з цього цікавого виду спорту, був удостоєний звання чемпіона СРСР. І сьогодні М. Тимошенко продовжує займатись «малою авіацією». Він громадський інструктор з авіамоделізму, влітку вів гурток у піонерському таборі. Ці навички, безперечно, прислужаться студенту в майбутній педагогічній діяльності.

НА ФОТО: **Микола Тимошенко.**

ПІД ТУРГАЙСЬКИМ НЕБОМ

Більше 75 проц. складу бійців цілинного студентського будівельного загону було з фізико-математичного факультету. Випробувати свої сили, внести свій (для декого й перший!) матеріальний вклад у будівництво комунізму в нашій країні, романтика подорожей і праці — ось що кликало їх в загін!

Загін «Дніпро-70» працював у радгоспі «Буревісник» Наурзумського району Кустанайської області. Будували ми в основному будинки для мешканців селища. Загоном було освоєно 141.000 крб. по капітальному будівництву і ремонту.

Працювали ми скільки вистачало вміння і фізичних можливостей, бо потреба в житловій площі була дуже велика. І не раз доводилося чути слова щирої подяки від жителів та дирекції радгоспу за хорошу працю. За успіхи, досягнуті в будівництві, були нагороджені грамотами студенти нашого факультету П. Пильтяй, В. Щербина, Ю. Кононенко, В. Костюченко.

Але ми не тільки добре працювали! Чудові концерти, футбольні і волейбольні зустрічі з місцевими командами, вечори відпочинку біля багаття під зоряним тургайським небом — все це запам'ятається надовго.

І. КАЛИТА,
студент V курсу фізико-математичного факультету.

МІСТО ЮНОСТІ

Завтра, 22 жовтня, минає 100 років від дня народження російського письменника Івана Олексійовича Буніна. Восени минулого року відбулася перша Всесоюзна наукова конференція бунінознавців, у якій взяли участь і викладачі нашого інституту Ю. З. Янковський та І. Г. Панченко.

Конференція проходила в старовинному місті Єльці, з яким пов'язаний початок життєвого шляху Буніна.

Сьогодні ми вміщуємо замітку про пам'ятчі бунінські місця у м. Єльці, яку люб'язно надіслав редакції колишній викладач Єлецького педінституту, нині пенсіонер Ф. Ф. Руднєв.

* * *

Неширока вимощена цеглою вулиця. Вона більше схожа на алею, тому що вздовж неї виструнчились двома рядами гінкі тополі. Тут стоїть великий дещо суворий двоповерховий будинок — приміщення колишньої чоловічої єлецької гімназії, в стінах якої понад чотири роки учився майбутній письменник. І сьогодні ця жовта будівля з просторим кам'яним подвір'ям, із звивистими чавунними сходами всередині переносить нас в ті далекі часи, коли 80 років тому приходив сюди вразливий підліток Ваня Бунін, син збіднілого дворянина з хутора Бутирки Єлецького повіту.

Певна річ, допитливому хлопчині не могло подобатись казенне навчання в гімназії, де викладачі відзначались міщанським закутковим мисленням. У 1900 році в оповіданні «Над містом» Бунін згадує гімназію як місце, «де гинуло наше дитинство, сповнене мріями про подорожі, про героїзм, про самовіддану дружбу, про птахів, рослин і тварин, про заповітні книги!».

Якщо навчання у гімназії не вабило Буніна, то багато цікавих, незабутніх вражень давало йому місто. Іван любив гуляти по Єльцу і його околицях.

Ласкава річечка Єльчик. Громаддя величного Вознесенського кафедрального собору. Контраст приземкуваних будиночків і високоглавих церков і дзвінниць. Перед Буніним розкривали свій зміст пам'ятники і легенди, що сторожко зберігали прадавню історію Російської держави. Оживали сиві часи, коли Єлець ставав на герць з Батиєм, а пізніше — Тамерланом.

Єлець назавжди ввійшов у художній світ Буніна. І причиною цьому не тільки історія міста. У Єльці Іван Олексійович пережив злет свого першого сильного і вимогливого почуття кохання до Варвари Пащенко. Ця біографічна подробиця може й не варта була б уваги, якби Варвара Пащенко не стала прототипом одного із найяскравіших жіночих образів Буніна, образу Ліки із «Життя Арсеньєва».

Зберігся червоний будинок жіночої гімназії (нині тут міститься Єлецький педінститут). Цю гімназію закінчила Варя Пащенко. Образ ще однієї бунінської героїні можна вважати почерпнутим із життя єлецьких гімназисток. Це — гімназистка Оля Мещерська із чудового оповідання «Легкий подих».

У Єльці бережливо зберігають пам'ять про письменника. На фасаді гімназії висить меморіальна дошка, що розповідає про навчання тут І. Буніна, М. Пришвіна, Н. Семашка. Всередині цього будинку, де тепер розмістилася 1-ша середня школа, є літературний куточок, присвячений Буніну. Один з відділів міського краєзнавчого музею також відведений матеріалам про І. О. Буніна.

Ф. РУДНЄВ.

На комсомольській орбіті

У ДРУЗІВ ІЗ МІНСЬКА

Нещодавно комсомол Білорусії відзначав своє 50-річчя. На це свято до Мінська з'їхалися студенти багатьох педагогічних вузів країни — Московського, Ленінградського, Орловського... Гостювала у своїх старих друзів, студентів Мінського педінституту, і комсомольська делегація нашого вузу. Про цю поїздку розповідає секретар комітету комсомолу педагогічного ф-ту Н. Должикова.

Урочистий пленум в актовому залі Мінського педінституту з нагоди 50-річчя ЛКСМБ... Багато теплих слів було сказано в адресу комсомольців Білорусії. Від імені студентів КДПІ ім. Горького білоруських друзів поздоровив член комітету комсомолу Григорій Науменко.

А потім ми були присутні на відкритті пам'ятника героїні Вітчизняної війни Тамарі Галобурді. Делегації педвузів поклали квіти на Кургані Слави.

Назавжди в нашу пам'ять врізалось відвідання села Хатині, де фашисти спалили живими 149 чоловік, в тому числі 76 дітей. Хатинь зникла з лиця землі... Серед лісу, який, здається, з тих пір так і стоїть у сумнім мовчанні, — велика поляна. На ній чорні обгорілі димарі. Це все, що залишилось від спаленої Хатині.

На тих місцях, де колись стояли будинки хатинців, зараз підносяться 26 обелісків, що нагадують димарі. На них дзвони. Це — хатинський набат. Літом і зимою, вдень і вночі, сьогодні і в віках буде його чути. Всіх нас зворушив напис на «Вінку пам'яті»: «Люди добрі, пам'ятайте: ми любили життя і Батьківщину і вас, дорогі. Ми згоріли живими в вогні. Наше прохання до всіх: нехай траур і печаль перетворяться в мужність і силу, щоб змогли увіковічнити ви мир і спокій на землі, щоб ніде ніколи у вихорі пожеж життя не вмирало».

І молодь присягає партії, народу, що вона зробить все, щоб на землі не було горя і сліз.

Ми пробули в Мінську 5 днів і дуже здружились з своїми мінськими колегами. Хочеться побажати їм продовжувати героїчні справи своїх попередників-комсомольців.

Н. ДОЛЖИКОВА.

ПОДЯКА БАТЬКАМ

«Дирекція середньої школи № 150 просить Вас оголосити подяку Смалю Василю Захаровичу за добре виховання дочки, учениці 10-го класу, яка успішно закінчила чверть і бере активну участь у житті школи». — Подібних листів від керівництва шкіл, де вчаться діти наших викладачів, на адресу нашого інституту приходить немало. Їх також одержали останнім часом Л. І. Заскальна, старший лаборант кафедри фізвиховання, Є. А. Білевич, ст. викладач кафедри олігофренопедагогіки, та інші.

Ректорат, місцевком інституту складають подяку цим викладачам, які в зразком не тільки на роботі, а й у сім'ї, і бажають їм дальших успіхів у справі виховання.

Гриб-боровик.
Фотоетюд **Ю. Губрієнка.**

Редактор В. СОКУР.

«За педагогические кадры» — орган ректората, парткома, комитета ЛКСМУ, месткома и профкома Киевского государственного педагогического института им. А. М. Горького. Адреса редакції: м. Київ, бульвар Шевченка, 22/24, кім. 110. Тел. Б-1-90-46, дод. 43.

Тираж 1000. Друкарня видавництва «Київська правда», вул. Леніна, 19. Зам. 4469.